

lig sande Ord, som han den Gang udtalte. Nu se vi, at da den samme Mand atter tiltræder Magten her i Landet, saa stiller han sig paa og har kun een Ting at stille sig paa, og det er, at denne Fæstning maa bevares, den maa ligge urørt indtil 1922.

Der kunde jo hentes adskillige andre Citater fra de ærede Ministre, naar vi gennemgaa Rigsdagens Forhandlinger. Saaledes skal jeg her blot henvise til en Udtalelse af den højtærede Landbrugsminister den 18. Oktober 1893 og Udtalelser af den højtærede Forsvarsminister den 1. April 1894, den 17. Januar 1895 og den 17. Januar 1899, Udtalelser, der pege i samme Retning som de, der blev fremsatte af den højtærede Konseilspræsident. Og nu se vi altsaa alle disse Ministre stille sig paa det Standpunkt, at denne Fæstning, som de fordømte i de stærkeste Ord, som de betegnede som den største Fare for vort Land, den skal anerkendes, den skal godkendes, den skal være hellig og urørlig i det mindste indtil Aaret 1922.

Vi vide jo alle, hvordan den Befæstning, der nu ligger ude omkring København, er bleven til. Vi vide ogsaa alle, at den var kun halv færdig i 1894 og manglede saa uhyre meget. Vi vide, at der senere er ofret en 40,000 Kr. og i de senere Aar igen 42—43,000 Kr. for at holde den vedlige. Vi vide ogsaa, at det er umuligt at holde denne Fæstning vedlige for en saa ringe Sum. Derfor kunde en af Højres Ministre, Hr. Schnack, en Gang skrive til Folketinget, at denne Fæstning, som han sagde, „geraader i Forfald“. Det er sandt; den er i høj Grad forfalden. Der er ganske vist gjort hæderlige Anstrengelser for at lappe paa denne Fæstning; jeg tænker saaledes paa de Aar, da det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (V. H. O. Madsen) sad som Krigsminister, hvorledes han benyttede enhver Lejlighed til at hjælpe paa Fæstningen, udbedre den og supplere den, hvorledes han skabte sig Penge baade med Bevillingsmagten og udenom Bevillingsmagten, hvorledes han paa bedste Maade søgte at lappe paa den. Men dog vide vi, at det forslaar intet, at saaledes som den er nu, vil den ikke i militær Henseende have den allerringeste Betydning.

Ved anden Behandling vedtog vi, at Fæstningen skulde ligge i 8 Aar; nu skulle vi til at vedtage, at den skal ligge i 4 Aar mere, til 1922. Den Fæstning, som altsaa nu faar Lov til at ligge, skal efter det nye Forslag suppleres med to Fløjforter, et mod Nord og et mod Syd, og

disse to Fløjforter skulle deles hver i to Afdelinger. Det nordre Fløjfort vil altsaa komme til at ligge umiddelbart ved den gamle Befæstning; det vil netop komme til at ligge paa et af de Steder, hvor Fæstningen har sine største Svagheder, nemlig oppe paa Nordfronten. Efter hvad den højtærede Forsvarsminister har beskrevet for os, skal Fortet deles i to Dele, et ved Kysten til Fladbaneskudning og et andet inde i Landet i Nærheden af Taarbæk Kapel til Haubitsskudning. Naar disse Forter ligge deroppe, er det en Styrkelse af den nuværende Fæstning, og det er tvivlsomt, om det bliver muligt at slippe af med den nuværende Befæstning, naar den saaledes suppleres og udvides. De Herrere kunne jo nok saa meget i Ord forsikre os om, at det er kun Kystforter, der er Tale om. Det er alligevel Kystforter, der ligge netop paa Steder, hvor Fæstningen har sine største Svagheder.

Sagkundskaben er jo ikke tilfreds hermed. Hvordan Højre vil kunne stemme for dette, forstaar jeg derfor ikke, Højre, der altid beraaber sig paa den saakaldte ansvarlige Sagkundskab. De ville have læst i den Skrivelse, vi have modtaget fra Generalstaben, at denne ikke kan være tilfreds med det nordre Fløjfort, hvis det skal være i to Afdelinger, men at de ønske det i tre Afdelinger og ønske det rykket endnu længere ind, saa det kan blive endnu mere til Støtte for den nuværende Nordfront. Men Højre gaar jo nok med, fordi dette Forlig som sagt yder dem saa mange Fordele, saa jeg tvivler meget om, at de ville sige Nej til det. Og jeg tænker ogsaa, at naar først dette Forlig er blevet vedtaget her i Folketinget, se vi ikke mere til det. Saa gaar det op til Landstinget, og naturligvis vil Højre i Landstinget give deres Utilfredshed tilkende; det ere vi overbeviste om, de ville kritisere det stærkt; men jeg tvivler ikke om, at til syvende og sidst tage de det, saaledes at vi ikke komme til at se det mere her i Folketinget. Jeg tror neppe, vi naa til det, som der fra mange Sider er antydnet, at denne Sag skulde komme til at gaa i Fællesudvalg.

Der kunde have været Grund til, naar man vilde stille Ændringer til disse Forslag, at stille Ændringer vedrørende mange Enkeltheder. Det have vi ikke villet gøre fra Socialdemokratiets Side — for det første, fordi vi anse det for fuldstændig unyttigt, vi ere sikre paa, at saadanne Ændringsforslag vilde blive stemte ned, men for det andet, fordi, at selv om slige Æn-